

Պարույր Սևակ

Հիմարաբար խոստովանում եմ

Հիմարաբար խոստովանեմ և այն, որ ես...

Ես էլ ձեզ պես մարդ եմ ծակաչք.

Անտեր աչքըս՝

Թեկուզ փակած,

Չի՛ կշտանում -

Ու տանջում է,

Եվ գլխիս դեմ սիրտս հաճախ

Ընթոստանում՝

Պահանջում է

Օտար այգուց վարդ ու կակաչ,

Ուրիշների փոփոց՝ տաք հաց.

Ծուռ է նայում օտար կնոջ,

Թե իմն անգամ լինի հնոց,

Իսկ նա՝ նույնիսկ ցրտից ճաքած...

Հիմա՞ր մարդն է այսքան անկեղծ խոստովանում,

Թե՞ խելոքն է ունեցածով միշտ գոհանում...

20.VI.1957թ.

Մոսկվա